

телнитѣ подозрѣния не се допущатъ нито отъ шерпата, нито отъ танзимата.

Бейоветѣ, чорбаджитѣ и даже раввина настояваха за мавбатата. Мавбатата написаха, а мютесарифия телеграфира на валията: „азъ задовихъ диритѣ: ще пратя донесение съ пощата“.

На мафгията е възложено да распита старий Стефана и да постави въ дома на пашата Елена, жената на обврняемиѣ, за да може по нишката да се дойде до кълбото. Мютесарифина си потриваше ржцѣтѣ, бѣше въ хубаво расположение и още повече се развесели, когато пристигна една сотня казаци.

Сотня пристигна отборна, отъ едни само Българи, юнакъ до юнака, драго да ти е да ги глѣдашъ. Казацитѣ такива похватни и ловки, като че ли сж отъ Донъ или отъ Волга, подъ тѣхъ гарцуватъ сиви конѣ, а надъ тѣхнитѣ глави се развѣватъ червени флагове на пикатѣ. У ѣздачитѣ на лѣвата страна блестящи сабли, на рамената карабини, а въ пояса пищови—че можешъ да имъ се наглѣдашъ. Лѣсетѣ отъ пикѣ се спрѣ прѣтъ дома на мютесарифия.

Начело на всички висѣктъ, здравъ, плѣтъ ротмистръ, лакомъ за всичко хубаво и за бѣла ракия, която той не изливаше задъ гърба си, поради което лицето му бѣше червено като чуруката на варенъ ракъ. Настоящъ Давидовски гусаръ съ червено-синъ носъ, той бѣше сжко такъвъ пжргавъ както тия гусари, които не танцуваха по паркета, не споряха за Жюмини и даже не знаеха що за птица е той. За това пакъ когато той е възсѣдналъ, конятъ бурлѣе подъ него като врѣла вода, а замаха ли съ саблята, то прѣчернява на очитѣ, и ушитѣ захващатъ да пишатъ. Когато той дърпа съ чешката ракия и се обливва съ язика, то всѣкому се иска да пийне. За войничитѣ той бѣше не особено сладъкъ, но и не горчивъ, умѣяше да произвикне и да потупа; но войничитѣ го обичаха, защото той бѣше щедръ и справедливъ, храбръ и пжргавъ.

Съ такава сотня може да се поисплашатъ хайдутитѣ и комититѣ—всичкиѣ юнаци единъ прѣзъ други. Мютесарифина и цѣлийтъ меджлисъ твърдѣ се насърдчиха.